

SHERATON मधील BIC संचालक मंडळ

मी अगदी वेळेवर पोहोचलो.

ती तिथे नव्हती.

मग माझा फोन वाजला.

तो Chanel चा होता. तिने दिलगिरी व्यक्त केली. ती टॅक्सीत होती, अजून रस्त्यावर, आणि फक्त पाच मिनिटे उशीर होणार होता.

काही मिनिटांनी मी तिला हॉटेलमध्ये येताना पाहिले.

लांब सोनेरी केस. उंच. डौलदार. अशी उपस्थिती, जिला परिचयाची गरजच नसते.

ती स्वागतकक्षाकडे गेली, नोंदणी केली, सामान ठेवले, आणि मग माझ्या दिशेने चालत आली.

“श्री. Frega, नमस्कार. मी Chanel. आपण कोण आहात हे मला आधीच माहीत असण्याचा फायदा माझ्याकडे आहे. आपल्या वेबसाइटवरच्या व्हिडिओने आणि छायाचित्राने खोल्या अपेक्षा निर्माण केल्या नव्हत्या. आणि हेही खरे की आपण कोणताही फिल्टर वापरला नव्हता. आपण खरोखरच जाहिरातीत दाखवल्याप्रमाणेच दिसता.”

“धन्यवाद, बाईसाहेब. कृपया बसा. मी आपल्याला कॉफी किंवा दुसरे काही पेय देऊ का? सावकाश घ्या. मला कोणतीही घाई नाही, आणि एखाद्या स्त्रीच्या सहवासात सभ्य पुरुषाने कसे वागावे हे मला माहीत आहे.”

“नको, धन्यवाद. मी विमानतळावरच कॉफी घेतली. खरे तर, आज मी नवीन सुगंध लावला आहे. आशा आहे आपल्याला आवडेल.”

त्या सुगंधाने माझे लक्ष वेधून घेतले.

“त्याचे नाव काय?” मी विचारले. “माझ्या संवेदनांना तो पूर्णपणे नवा आहे.”

ती हसली.

“बरं, त्याचे नाव एक जुने फ्रेंच अभिजात नाव आहे. ते एका अगदी साध्या प्रश्नाचे उत्तर देते: मैदानात पाऊलही न ठेवता इटालियन माणसाला कसे हरवायचे?”

मी थेट तिच्या डोळ्यांत पाहिले.

तिच्या डौलापलीकडे, ती विलक्षण बुद्धिमान होती. केवळ त्यामुळेच संभाषण पुढे चालू ठेवायला मी अधिक तयार झालो. जवळजवळ लगेचच एक तीव्र सहानुभूती निर्माण झाली.

तिने आपल्या भेटीचा उद्देश समजावून सांगायला सुरुवात केली, पण बोलताना तिच्या हालचालींमुळे माझे लक्ष विचलित होत होते. तिच्या ते लक्षात आले. मधूनमधून ती थांबायची आणि सगळे स्पष्ट झाले आहे का, असे विचारायची.

एका मर्यादितपर्यंतच स्पष्ट.

तिच्याकडे अशी उपस्थिती होती, जी लक्ष केंद्रित करणे कठीण करते.

मग ती असे काहीतरी बोलली, ज्यामुळे भेटीची दिशाच पूर्णपणे बदलली.

“आज माझ्याबरोबर BIC France चे पाच वरिष्ठ अधिकारी आले आहेत. त्यांना आपल्याला भेटायचे आहे. खरे संभाषण तिथून सुरू होते.”

माझे लक्ष लगेचच विषयाकडे परत आले.

तिने त्यांना पुढे येण्याचा इशारा केला. शेवटी, मी त्यांना भेटायला तयार झालो होतो.

काही क्षणांतच आम्ही सातजण चार सोफ्यांनी वेढलेल्या एका टेबलाभोवती जमलो होतो.

सुरुवातीला मला वाटले की हा काहीतरी गैरसमज असावा.

माझ्याशी भेटण्यासाठी लोक फ्रान्सपासून एवढ्या लांब का प्रवास करतील?

त्यांच्यातील सर्वांत ज्येष्ठ व्यक्तीने आपली ओळख करून दिली.

“माझे नाव M... A. आहे. सध्या मी BIC France चा CEO आहे.”

त्यांना काय हवे आहे याची मला अजूनही कल्पना नव्हती.

मी सगळ्यांना आपापली ओळख करून द्यायला सांगितले.

चित्र फार लवकर स्पष्ट झाले.

BIC चे संपूर्ण संचालक मंडळ माझ्यासमोर उभे होते.

भेटीचे कारण होते मी ऑनलाइन सुरू केलेली प्रकाशनविषयक अधिग्रहण ऑफर.

त्यांनी ती गांभीर्याने घेतली होती.

खरे तर, इतकी गांभीर्याने की त्यांनी स्वतःच्याच भविष्याबद्दल प्रश्न विचारायला सुरुवात केली होती. नव्या संघटनेत त्यांना नवी जागा दिली जाईल का? त्यांना दुसरीकडे नोकरी शोधावी लागेल का?

आणि कसा कोण जाणे, हा संपर्क Chanel मार्फत जुळवण्यात आला होता, जी बहुतेक वेळ गप्प राहून हावभावांतून संवाद साधत होती. दुर्लक्ष करता न येणारी उपस्थिती.

मी समजावले की मी केवळ एक लेखक आहे, त्यापेक्षा अधिक काही नाही.

कोणीही माझ्यावर विश्वास ठेवला नाही.

उत्तर एकमुखी होते.

“जेव्हा Gillette मधला कोणी बोलतो, तेव्हा आमचे भागधारकसुद्धा शांतपणे ऐकतात. खुद्द BIC कुटुंबापासून सुरुवात करून.”

मी छोटा विराम मागितला आणि पुढे काय बोलायचे हे ठरवण्यासाठी कॉफीचे निमित्त केले.

परिस्थिती असामान्य होती.

तरीही पहिल्यांदाच मला एका गोष्टीची खात्री पटली: वचनांपेक्षा कथन कितीतरी अधिक उलथापालथ घडवते.

आणि आताच कुठे मला ते समजू लागले होते.

Ferdinando